

BABY AAN HET WOORD

DOOR D.V.D. STOEP

Ditmaal heeft mijn oudste jongen — hij is anderhalf jaar oud — het woord en hij richt het tot zijn mede-babies in Nederland en de overzeese gewesten. Terwijl hij enige klappen op de plank van zijn tafelstoel geeft, steekt hij zijn kin in de lucht en spreekt:

Allen die dit lezen: ta-ta. Zie ons hier zitten: ik, pappa en mam. Ik heb gepeinsd over de vraag waar ouders voor dienen en ben tot de conclusie gekomen, dat zij voor twee dingen goed zijn, ten eerste om ons koekjes te geven en ten tweede om ons speelgoed op te rapen.

Als zij zich van deze taak niet goed kwijten, is het 't best ze met luid schreeuwen, in hardnekkige gevallen afgewisseld door klage-lijk dreinen aan hun plicht te herinneren. Gij zult allen wel de ervaring hebben dat ze in 't begin net doen alsof ze niets horen, maar in dit opzicht schuilt er veel waarheid in 't spreekwoord van onze voorouders: „De aanhouder wint“ en als ze naar ons toe komen en zeggen: „Waarom huil je nou, je mag toch geen kleine dwingeland worden,“ dan heb je 't gewonnen. Schreeuwen is van de oude tijden af het beste middel om onwillige ouders tot rede te brengen.

Als ik niet eten wil — 't is niet altijd even lekker wat ze je voorzetten en bovendien is het soms een voorbereiding om je naar bed te brengen — dan zet ik een keel op. Dan zegt mamma: je moet! en dan breekt ze op een verraderlijke manier mijn mond open en deponereert de inhoud van een lepel tegen mijn verhemelte. Dan

zet ik eens extra mijn longen uit en tien tegen één dat pappa zegt: Scheid er maar uit, want hij stikt nog met al dat eten in zijn mond. Zo moet je ze aanpakken. Het wil ook wel eens lukken door ze kopjes te geven en lief te doen, maar daar moet je geen gewoonte van maken, want ze zijn in dit opzicht zeer snel verwend. Dan willen ze je op de meest ongelegen ogenblikken knuffelen en dat is toch al zo'n vervelende gewoonte van die lui. Dat is net als met die kunstjes, die ze je leren: klap eens in je handjes en al die dingen. Och, je moet het wel eens een keertje doen, maar je hebt er altijd geen zin in. Als ik op mijn vingers aan 't zuigen ben en ze zijn net zo lekker warm en sappig, dan vertik ik het eenvoudig om ze uit mijn mond te halen en in mijn handen te klappen.

Als er visite is, denk ik er helemaal niet aan om het te doen. Visite is een vervelende instelling in de wereld. Ze zeggen telkens: Dag Beppie, dag Keesje, dag Nellie of hoe jullie verder mogen heten en dan zou je telkens weer ta-ta moeten zeggen. Visite doet altijd zo gek. Ze trekken rare gezichten tegen je en ze kruipen over de grond naar je toe en ze spelen kiekeboe achter een tafelpoot en als je dan lacht dan zijn ze de koning te rijk. Maar hebben jullie nou altijd zin om te lachen als je net je handen vol hebt met de ogen van je hond uit zijn kop te peuteren. Dat mag niet, zegt mam dan, maar wat heb je nou aan een hond als je er niets af mag peuteren.

Ja, visite is een kruis. 't Enige is,

dat ze af en toe iets voor je meebrengen en dan zijn ze ook nogal gewillig om 't een of ander voor je op te rapen. Mam zegt dan wel: Laat het nou maar eens liggen, want je kunt wel aan de gang blijven — waar bemoeit ze zich mee? — maar dan zeggen ze: „Och, 't is niet zo erg“ en zo kun je ze een hele tijd aan de gang houden. Er is toch eigenlijk niks leuker dan alles op de grond te smijten.

't Is anders een hele opluchting als ze zeggen: „Krijg 'k een handje?“ Dat doe je dan maar of je doet het niet, net naar dat je zin hebt. In elk geval gaan ze weg. Dan is er nog de kwestie van de pi-pa-po, zoals pappa dat ding noemt, waar je op gezette tijden op moet zitten. Dat is ook zo iets lekkers. Er komt bij mij toevallig wel eens iets in en als 't je gaat vervelen zorg je daar in arrenmoede ook voor, maar 't is veel gemakkelijker om je aan de pi-pa-po niet te storen. Dan heb je er geen omkijken naar en je krijgt heus wel een schone broek. „Je bent stout,“ zegt mam dan. Nou ja, een minuut later lacht ze toch weer tegen je. Ze moet het wel zeggen, vanwege de paedagogie, waarmede we tegenwoordig allemaal als 't ware opgevoed worden, maar anders deed ze 't ook liever niet. Als ik er erg in heb, dan doe ik 't maar gauw, als ze met de pi-pa-po aan komt sjouwen of ik wacht net zo lang tot mijn broek weer vast zit. Dan komt pappa thuis en mam vertelt: „Zo zette ik hem weer in de box en zo dee die het.“ „Broertje is stout,“ zegt pappa dan. Och, wat doe je? Je zegt: ta-ta, en je speelt door. Ik geloof, dat mamma er op 't ogenblik ook weer op uit is om 't ding te halen, maar ze vergist zich heerlijk als ze ditmaal denkt succes te hebben. 't Is een half uur geleden al gebeurd. Daar komt ze aan. Moet je ze nu argeloos vriendelijk zien kijken. Kijk, haar gezicht betreft. „Wel, jou stoude jongen,“ zegt ze en al dat gestor meer. Enfin, ik krijg wel een schone. Ze pakt me al. Nou, ik ga naar de slaapkamer, hoor. Ta-ta. —

